Dosarul nr.1-158/24

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

24 aprilie 2025 or.Sângerei

Judecătoria Bălți cu sediul în or.Sîngerei
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, Judecătorul Malcoci Iurie
Grefier Andriuță Felicia
Cu participarea:
Procurorului Rauh Victor
Avocatului Negru Elena
a examinat în şedinţa de judecată publică în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuirea lui

Sîrbu Gheorghe ***,** născut la *****, originar și locuitor al s. *****, r-nul *****, moldovean, căsătorit, are la întreținere 3 copii minori, nesupus serviciului militar, studii medii incomplete, neangajat în cîmpul muncii, anterior nejudecat, cetăţean al Republicii Moldova, posesor al buletinului de identitate A ***** eliberat la 05.08.2009, IDNP *****,

în săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal.
Termenul de examinare a cauzei: 09.09.2024 - 24.04.2024.
Procedura de citare legal executată.
În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţa de judecată, instanţa de judecată,-

c o n s t a t ă:

Sîrbu Gheorghe, la data de 17.03.2022, între orele 23:39 și 23:46, aflîndu-se în locul nestabilit de către organul de urmărire penală, acționând cu intenție directă, adică dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, din interes material, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane și însușirea lor ulterioară, prin obținerea neconsimțită a rechizitelor bancare, care aparțineau cet. Carpelin Eugeniu Vasile, născut la *****, în 2 tranșe a transferat pe cardul său și ulterior a sustras mijloace financiare în sumă de 50 000 coroane Islandeze - care conform cursului BN al RM – constituie 6300 lei, 50 000 coroane Islandeze - care conform cursului BN al RM – constituie 6300 lei, cauzîndu-i astfel părții vătămate Carpelin Eugeniu Vasile, o daună în proporţii considerabile, în sumă totală de 12600 lei.

În ședința de judecată, inculpatul Sîrbu Gheorghe, pînă la începerea cercetării judecătoreşti, a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, și-a recunoscut vina, nesolicitînd administrarea de probe noi, prin cerere scrisă personal, a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la urmărirea penală, pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Avocatul Negru Elena și procurorul Rauh Victor au susținut cererea înaintată de inculpat.

Constatînd că probele administrate la urmărirea penală stabilesc fapta inculpatului, instanța a admis cererea de judecare a cauzei în ordinea prevăzută în art.364/1 CPP, în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale.

Inculpatul Sîrbu Gheorghe, fiind audiat în ședința de judecată, sub jurămînt conform prevederilor art.364/1 Cod de procedură penală, prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, și-a recunoscut integral vinovăția și a dat declarații care confirmă circumstanțele descrise mai sus, menționînd că-i pare rău de cele comise (a se vedea procesul-verbal al ședinței de judecată).

Analizînd declarațiile inculpatului, depuse în ședința de judecată, în raport cu cele depuse în cursul urmăririi penale, instanța le reține ca fiind în concordanță cu circumstanțele de fapt ale cauzei, considerîndu-le veridice și convingătoare.

Pe lîngă faptul că inculpatul Sîrbu Gheorghe a recunoscut vina, în ședința de judecată vinovăția acestuia mai este dovedită prin următoarele probe:

- Procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 26.03.2024 depus de Carpelin Eugeniu Vasile. (f.d. 3);
- Raportul despre primirea informației referitoare la infracțiuni și incidente din 12.03.2024. (f.d. 5);
- Procesul-verbal privind constatarea infracțiunii din 26.03.2024. (f.d. 6);
- Procesul-verbal de cercetare la fața locului din 12.03.2024. (f.d. 8);
- Planșa fotografică. (f.d. 9-11);
- Convertorul de valută. (f.d. 12 -13);
- Cererea de la Carpelin Eugeniu din 12.03.2024. (f.d. 14);
- declarațiile părții vătămate Carpelin Eugeniu Vasile. (f.d. 19-22);
- precum și alte documente ale cauzei, care coroborate cu declarațiile inculpatului constituie probe utile, pertinente și concludente ale cauzei și formează un ansamblu probator ce confirmă totalmente vinovăția inculpatului, fiind puse de instanță la baza sentinței.

Astfel, analizând în ședință de judecată probele acumulate, evaluându-le din punct de vedere al pertinenţei, concludentei şi veridicităţii lor, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, conform propriilor convingeri, instanţa de judecată consideră dovedită comiterea infracțiunii de sustragere de către Sîrbu Gheorghe a mijloacelor financiare de la cet. Carpelin Eugeniu. În același timp, privitor la încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, reieșind din modificările *Codului Penal la art. 126 alin.(2) (LP136 din 06.06.24, în vigoare 07.09.24) potrivit căruia "*Se consideră proporții considerabile sau esențiale valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, poluate, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depășește 10 salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei." Prin urmare, la calificarea infracțiunilor lui Sîrbu Gheorghe, urmează a exclude calificatuvul "daune în proporții considerabile".

Astfel, instanţa de judecată consideră că acțiunile lui Sîrbu Gheorghe corect urmează a fi încadrate potrivit art. 186 alin. (1) Cod penal, conform semnelor calificative - furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.

În conformitate cu art. 8 Cod de procedură penală, precum și cu cele ale art. 21 din Constituția Republicii Moldova, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată, la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de

nevinovăție este răsturnată cu efecte *erga omnes*, iar soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

În conformitate cu art. 1 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanțele judecătorești în cursul procesului sânt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată ca și nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere ori să nu fie victima încălcării altor drepturi fundamentale.

Prin derivare de la principiul prezumției nevinovăției, prevăzut la art. 8 din Codul de procedură penală, instanța de judecată constată că nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Conform art. 6 alin. (1) Cod Penal, persoana este supusă răspunderii penale şi pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție.

Potrivit art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

În conformitate cu art. 26 alin. (2) Cod de procedură penală, judecătorul judecă materialele şi cauzele penale conform legii şi propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă.

Astfel, judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Astfel, instanţa pune la baza hotărârii sale numai acele probe, la cercetarea cărora au avut acces toate părţile în egală măsură.

Potrivit art. 24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanţa judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În cazul săvârşirii unei infracțiuni instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ținând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Astfel, la caz, instanţa reţine declaraţiile părţii vătămate, care sub aspect temporal coroborează cu circumstanţele de fapt privind timpul şi locul comiterii infracţiunii și care se confirmă prin totalitatea de probe, ce demonstrează cu siguranță că comiterea infracțiunii a avut loc cu implicarea inculpatului Sîrbu Gheorghe.

În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului la faza urmăririi penale şi opiniile participanţilor în şedinţă de judecată, în ansamblu cu mijloacele de probă obţinute prin acţiunile procesuale, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii, veridicităţii şi coroborării lor, instanța constată că faptele pentru care inculpatul Sîrbu Gheorghe este învinuit există și au fost săvârșite anume de acesta în mod independent şi cu vinovăţie.

Prin prisma normelor citate supra, instanţa de judecată constată că a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit Sîrbu Gheorghe și care întrunește elementele infracţiunii prevăzute la art.186 alin. (1) Cod penal, iar în ședința de judecată s-a constatat cu certitudine vinovăția acestuia.

Conform art. 16 alin. (2) din Codul penal, infracțiunea prevăzută la art.186 alin.(1) din Codul penal face parte din categoria *infracțiunilor ușoare*, or, infracțiuni ușoare se consideră faptele

pentru care legea penală prevede în calitate de pedeapsă maximă pedeapsa închisorii pe un termen de pînă la 2 ani inclusiv.

În acest, instanța menționează, că în conformitate cu prevederile art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 275 pct. 5) - 9), 285 alin. (1) pct. 1), 2), 4), 5), precum şi în cazurile prevăzute în art. 54 - 60 din Codul penal, instanţa, prin sentinţă motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

Conform art. 53 lit. g) Cod penal, persoana care a săvârşit o faptă ce conţine semnele componenţei de infracţiune poate fi liberată de răspundere penală de către procuror în cadrul urmăriri penale şi de către instanţa de judecată la judecarea cauzei în cazurile prescripţiei de tragere la răspundere penală.

Instanţa reţine că art. 60 din Codul penal reglementează instituția liberării de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

Astfel, conform prevederilor art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal (redacția până la întrarea în vigoare a modificărilor operate conform Legii nr.136 din 06.06.2024, în vigoare 07.09.2024), persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârşirii infracţiunii au expirat 2 ani de la săvârşirea unei infracţiuni uşoare. În sensul dat, instanța reține că potrivit alin.(2) art.IV al Legii nominalizate, *în cazul infracţiunilor sau contravenţiilor săvârşite până la intrarea în vigoare a prezentei legi, calcularea termenului de prescripţie se efectuează conform condiţiilor şi termenelor de până la intrarea în vigoare a prezentei legi.*

În acest context, instanța relevă, că conform art. 60 alin. (2) Codul penal, prescripția curge din ziua săvârşirii infracţiunii până la data rămânerii definitive a hotărârii instanţei de judecată.

Concomitent, prescripția se va întrerupe dacă, până la expirarea termenelor prevăzute la alin.(1), persoana va săvârşi o infracţiune pentru care, conform prezentului cod, poate fi aplicată pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 2 ani, calcularea prescripţiei în acest caz începând din momentul săvârşirii unei infracţiuni noi.

În acest sens, sunt pertinente prevederile Hotărârii Curţii Constituţionale nr.14 din 27.05.2014 pentru controlul constituționalității Art. II a Legii nr.56 din 4 aprilie 2014 pentru completarea articolului 60 din Codul Penal (prescripţia tragerii la răspundere penală) (Sesizarea nr.27a/2014), care în pct.54) a statuat că: „(...) necesitatea reglementării prescripţiei tragerii la răspundere penală reiese din chintesenţa acestei instituţii, or răspunderea penală, ca mijloc de realizare a ordinii de drept prin constrângere, trebuie să intervină cât mai curând după săvârşirea infracţiunii. Justificarea prescripţiei este strâns legată de raţiunea represiunii penale, care, după trecerea unui interval îndelungat de timp de la săvîrşirea infracţiunii, devine ineficientă în raport cu scopul pedepsei penale”.

Potrivit pct.55) al aceleiași Hotărâri, Înalta Curte de Jurisdicţie Constituţională a evocat că, (...) raţiunea reglementării prescripţiei răspunderii penale o constituie garantarea securităţii juridice prin fixarea unor termene pentru intentarea acţiunilor penale şi prevenirea unor atingeri dreptului la apărare.

Având în vedere aceste raţionamente de ordin legal, instanţa de judecată relevă că, din punctul de vedere al rolului şi efectelor pe care prescripția le are în câmpul dreptului penal, ea constituie o situaţie de fapt producătoare de consecințe juridice referitoare la raportul juridic de drept penal, pe de o parte, sub aspectul activ al acestuia, adică al dreptului de a aplica pedeapsa şi de a impune executarea acesteia, iar, pe de altă parte, sub aspectul pasiv al acestui raport, adică al obligaţiei de a suporta şi executa pedeapsa aplicată.

Subsidiar, urmează a fi indicat că, natura juridică a prescripţiei răspunderii constituie acea cauză a stingerii răspunderii penale şi deci, a acţiunii de tragere la răspundere penală, justificată de inutilitatea recurgerii la constrângerea juridică penală după trecerea unei anumite perioade de timp de la data săvîrşirii faptei prevăzute de legea penală.

Conform doctrinei de drept penal, cu cât mai puţin timp trece din ziua săvârşirii infracţiunii până la aplicarea pedepsei penale, cu atât este mai mare eficacitatea aplicării pedepsei, şi invers, pedepsirea persoanei după un termen îndelungat de la săvârşirea infracţiunii este, de regulă, iraţională din punct de vedere al atingerii scopurilor pedepsei penale, prevăzute de articolul 61 alin.(2) din Codul penal.

Temeiul liberării de răspundere penală, conform articolului 60 din Codul penal, constă în faptul că datorită expirării unor anumite termene din momentul săvârşirii infracţiunii, pericolul social sau îşi pierde complet vigoarea, sau se micşorează în aşa măsură, încît devine iraţional de tras la răspundere penală persoana concretă.

După cum s-a constatat în ședința de judecată, inculpatul a comis infracțiunea incriminată la data de 17.03.2022, adică la momentul examinării cauzei în judecată au expirat deja 2 ani.

De asemenea, instanța de judecată remarcă că, în speță nu sunt prezente careva temeiuri de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție.

În conformitate cu art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă: fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 şi 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripţie.

Din aceste considerente, instanţa conchide că conform art. 89 alin. (1) din Codul penal, prin liberare de pedeapsa penală se înţelege eliberarea persoanei care a săvârşit o infracţiune de la executarea reală, parţială sau totală, a pedepsei penale pronunţate prin hotărârea instanţei de judecată, iar prin liberarea de răspundere penală, în conformitate cu prevederile art. 53 coroborat cu art. 60 din Codul penal, se susţine teza stingerii dreptului statului de a mai pedepsi şi a obliga infractorul să suporte consecinţele faptei sale.

În acest mod, liberarea de răspundere penală a persoanei constituie o circumstanţă care ameliorează într-un sens mai larg situaţia persoanei ce a comis infracţiunea, astfel fiind incidentă aplicarea instituţiei în speţă.

Reieşind din materialele cazului, instanţa reţine, că în privinţa inculpatului nu se atestă alte hotărâri definitive privind săvârşirea altor infracţiuni până la momentul emiterii prezentei sentinţe, precum şi nu sunt incidente prevederile alin. (8) din art. 60 din Codul penal, motiv pentru care instanţa va emite o sentinţă de condamnare în privința inculpatului Sîrbu Gheorghe, fără a-i fi aplicată o pedeapsă penală, reieşind din prevederile art. 389 alin. (4) pct. 3) din Codul de procedură penală şi cu liberarea de pedeapsă penală conform art. 60 alin. (1) din Codul penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripţie.

În conformitate cu art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de Procedură Penală, instanța trebuie să soluționeze cine şi în ce proporţie trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Acuzatorul de stat n-a solicitat încasarea de la Sîrbu Gheorghe a cărorva cheltuieli judiciare.

Soarta corpurilor delicte, instanța de judecată le va soluționa în conformitate cu art.162 CPP.

În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţa de judecată, în conformitate cu art.art.332, 338, 384-385, 390 alin.(1) pct.3), 391 alin.(1) pct.6) CPP, art.60 Cod penal, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E:

A-l recunoaște vinovat pe Sîrbu Gheorghe ***** în săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.186 alin. (1) Cod penal.

Se încetează procesul penal în cauza privind învinuirea lui Sîrbu Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(1) Cod penal în legătură cu faptul că a intervenit termenul de prescripție pentru atragere la răspundere penală.

Sentinţa poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Bălţi în termen de 15 zile de la pronunțare, prin intermediul Judecătoriei Bălți cu sediul Sângerei.

Preşedintele şedinţei,
judecătorul
Malcoci Iurie